

Arrest

nr. 281 632 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri, afkomstig uit Tabriz en u bent Iraans staatsburger. U groeide op in een religieuze familie. Al had u van jongs af aan daar geen boodschap aan en betekende de islam voor u ellende. In het jaar 1386 (2007-2008, Gregoriaanse kalender) kreeg u naast uw juwelierszaak een collega die ook een juwelierszaak had. Zijn naam was G.S. (...) en hij was een Armeniër. Jullie werden goeie vrienden en hij sprak met u over het christendom en hoe de islam vol leugens zat. U ging op 01.01.1397 (21.03.2018) naar Turkije voor het nieuwe jaar te vieren met enkele vrienden/collega's. Daar werd u aangesproken door de lokale kerkgemeenschap en ontvingen jullie een pakket met een kleine Bijbel, een CD en nog allerlei zaken. Jullie werden uitgenodigd om een kijkje te nemen in de kerk om de hoek. U en uw vrienden gingen langs in de kerk om het programma te bekijken.

Voor u was heel nieuwsgierig aangezien u niet in de buurt van een kerk mag komen in Iran. In de kerk volgde u er Bijbelstudie en ontving u de blijde boodschap van een persoon genaamd S.N. (...). Vanaf dan ging u meestal de zondag naar Turkije om er de misdienst te volgen en bleef u tot de woensdag na uw Bijbelstudie. Uw vrienden durfden dit echter niet uit schrik dat er spionnen in de kerk zouden zitten. U bracht pakketten met Bijbels mee terug naar Iran waar u deze uitdeelde aan vrienden en collega's om zo de blijde boodschap te verkondigen.

Toen u op 30.06.1397 (21.09.2018) terugkwam van een reis naar Turkije, werd u een dag later op 01.07.1397 (23.09.2018) tijdens uw slaap gearresteerd en meegenomen naar het Ettela'at. U verbleef er twee dagen en ze vroegen u naar uw paspoort. U informeerde hen dat uw paspoort in de brandkast van uw winkel lag. Jullie gingen naar uw huis om de sleutel op te halen en gingen daarna naar uw winkel. Daar vonden ze in uw brandkast ook resterende Bijbels die u nog niet had uitgedeeld. Na nog twee dagen wilden ze u overbrengen naar de gevangenis van Tabriz, maar u werd er geweigerd omdat u blauwe plekken in uw gezicht had. Daardoor verbleef u nog twee dagen op het bureau van het Ettela'at. Uiteindelijk kon u naar de gevangenis waar u één dag verbleef. De daaropvolgende dag moest u naar de rechtbank. In de rechtbank werd u een papier met verklaringen onder uw neus geschoven, maar u weigerde dit te ondertekenen en vroeg naar een advocaat. Deze werd u geweigerd. Een agent liet u wachten in een ruimte en maakte uw handboeien vast aan een tafel. Een man die ook aan de tafel zat kreeg schrik bij het zien van uw handboeien en vertrok. U zat daar alleen en zag dat de vijzen van de tafel niet aan de plank waren vastgemaakt waardoor u zichzelf kon losmaken van de tafel. U liep het justitiepaleis uit en riep een taxi zonder dat u geld bij u had. U gaf het adres van een vriend en vroeg deze vriend om met geld naar beneden te komen zodat u de taxi kon betalen. U en die vriend vertrokken naar zijn buitenverblijf. U wist dat het niet lang zou duren alvorens ze u zouden vinden dus u vroeg deze vriend om u naar een andere vriend aan de grens in Bazargan te brengen. Deze vriend gaf u een gsm met een simkaart, wat geld en eten en drinken. Hij zei dat hij connecties had die u naar het buitenland zouden kunnen brengen. U sprong in een vrachtwagen en om 23 uur vertrok deze.

U kwam aan in Kroatië op 13.07.1397 (05.10.2018) waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd geweigerd waarna u naar Bosnië teruggebracht werd. In België diende u een verzoek om internationale bescherming in op 10.11.2020.

In België ging u eerst naar de kerk in Turnhout, maar nu gaat u naar de kerk in Boechout.

Twee dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud bent u beginnen deelnemen aan betogingen in België. Zo nam u deel aan twee betogingen voor het parlement, waarvan één betoging verder getrokken is naar de Iraanse ambassade. Één betoging werd georganiseerd door de Mujahedin en de andere door de Koerdische gemeenschap. U hield op beide betogingen een toespraak waarbij u kritiek uitte op Ebrahim Raisi. Na uw eerste persoonlijk onderhoud bleef u deelnemen aan betogingen, waaronder op 08.10.2021 aan het Schumannplein opnieuw tegen de misdaden van Raisi. Op 09.10.2021 nam u nogmaals deel in Antwerpen aan een betoging tegen Raisi. Op 09.11.2021 betoogde u op het Schumannplein tegen de verkiezing van Raisi. Op 18.11.2021 in Antwerpen nam u deel aan betoging voor het justitiehuis in verband met de bomaanslag van de oppositie. Op 07.12.2021 betoogde u ter solidariteit met de mensen van Esfahan en het watertekort.

De Iraanse autoriteiten sturen u ook regelmatig berichten via Whatsapp en Facebook Messenger.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw christelijke geloof. Daarnaast vreest u ook problemen omwille van uw aanwezigheid op betogingen hier in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: uw shenasnameh, uw mellikaart, een badge van IOM i.v.m. uw verblijf in Bosnië, uw Iraans rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, twee attesten van de evangelische kerk in Boechout, uw doopcertificaat uit Turkije, uw juweliersvergunning, een kaart i.v.m. uw juwelierswinkel, uw medisch dossier uit Kroatië, uw documenten betreffende uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië, uw medisch dossier in België, een attest van de kerk in Kroatië, twee brieven van de medische dienst van Fedasil, foto's van uw deelname aan verschillende betogingen, een dreigbericht via Facebook Messenger, een dreigbericht via Telegram, elf filmpjes in verband met de betogingen waar u aan deelnam waaronder een filmpje van een tv-uitzending waar u vermeld wordt als donateur, een link naar de website van de Mujahedin, de berichten die u uitwisselde in verband met de betoging en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo blijkt uit het logboek van uw centrum dat u neerlegt en uit uw verklaringen dat u in behandeling bent voor uw psychische toestand bij een psychiater. Uit de documenten en uw verklaringen blijkt dat u medicatie krijgt voor depressie en dit gunstig effect heeft. Hoewel u zelf aanhaalt dat de medicatie uw geheugen aantast en het mogelijk is dat u zich sommige zaken niet goed herinnert (CGVS I, p. 5-6) blijkt uit de voorgelegde documenten echter nergens dat u niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige

wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Hoe dan ook werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen dat u mocht aangeven moest u zich iets niet herinneren (CGVS I, p. 6) en te allen tijde een pauze kon vragen indien u daar nood aan heeft (CGVS II, p. 5). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich bijkomstige steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te krijgen omwille van uw christelijke geloofsovertuiging. Daarnaast vreest u ook problemen wegens uw aanwezigheid op betogingen hier in België (CGVS I, p. 11).

Eerst en vooral kan er geen geloof worden gehecht aan uw oprechte bekering naar het christendom. Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het christendom. Zo geeft u telkens verschillende versies weer omtrent uw bekering of introductie tot het christendom. Zo verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u zichzelf eigenlijk al als christen beschouwt in de jaren '80 (2000-2010), tijdens uw pubertijd, wat u na het persoonlijk onderhoud via een opmerking bij de notities aanpast naar uw kindertijd (CGVS II, p. 8-9; zie opmerkingen na persoonlijk onderhoud). Wanneer u wordt gevraagd wat u deed besluiten dat u dan christen was, antwoordt u dat door alles dat u in de islam zag, u geen moslim wou zijn en u tot de conclusie kwam dat Jezus Christus de God is en u geloofde in het christendom (CGVS II, p. 8-9). Gevraagd om verduidelijking past u uw antwoord aan en zegt u dat het in 1386 (2007-2008) begon bij G.S. (...), uw Armeense buurman (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 7-8,9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer dat u op vakantie was in Istanbul en daar voorbij een kerk liep. Mensen spraken u aan en u bekeerde zich ter plekke (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 18.06.2021). Die reis situeert u op 01.01.1397 (21.03.2018) (CGVS II, p. 10). Het is vreemd dat u geen woord repte over G. (...) tijdens het gesprek bij de DVZ. Nochtans vertelde u op het CGVS dat het G. (...) was die u vertelde dat de islam vol leugens zat en u geeft als voorbeeld dat Jezus had gezegd dat er na hem nog verschillende leugenachtige religies en profeten zouden komen, wat u in uw achterhoofd hield (CGVS II, p. 8). Echter kunt u dit stuk niet situeren in de Bijbel of in welke omstandigheden Jezus dit vertelde (CGVS II, p. 8). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaat u verder op de verschillen die u leerde tussen de Koran en de Bijbel. Gevraagd waarom u veronderstelt dat de Bijbel, specifiek het oude testament de waarheid bevat, antwoordt u dat de Koran niet logisch is en geeft u als voorbeeld dat het geen steek houdt dat Ibrahim en zijn zoon het huis van God hebben gebouwd (CGVS II, p. 11-12). Er wordt u nogmaals gevraagd waarom dit voor u geen steek houdt waarop u antwoordt dat u dat niet kan onthouden wegens het medicatiegebruik en u voegt toe dat u weet dat in het oude testament alles correct genoteerd staat en de islam leugens aanleert (CGVS II, p. 12). Het is weinig overtuigend dat u niet kan aangeven waarom u de versie van de Bijbel boven de versie van de Koran verkiest. Nochtans kiest u voor een geloof omdat u zeker bent dat dit geloof de waarheid spreekt. Dat u er dan niet in slaagt om te verwoorden waarom het christendom volgens u de waarheid vertelt, is frappant. Dat u deze essentiële reden voor uzelf om te kiezen voor het christendom niet kunt herinneren wegens medicatiegebruik is niet ernstig en geeft geen blijk van een oprechte geloofsovertuiging. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd hoe u weet dat het oude testament juist is en in Iran foutieve zaken worden aangeleerd antwoordt u dat u Jezus en het christendom gelooft aangezien Jezus zei dat er foutieve profeten na hem zouden komen (CGVS II, p. 12), wat u zoals hierboven beschreven niet kunt situeren in de Bijbel. U voegt nog toe dat u niets correct vond in de islam en het enkel maar leugens, fouten en agressie zijn (CGVS II, p. 12). Dit zijn zware uitspraken voor iemand die eerder verklaarde nooit de Koran te hebben gelezen (CGVS II, p. 7). U haalt aan dat u op school genoeg examens heeft moeten afleggen over de islam om dit allemaal te weten (CGVS II, p. 7). Desalniettemin kan u uw afkeer voor de islam niet kan concretiseren en moet u zich beperken tot algemene uitspraken die allerminst kunnen overtuigen. U slaagt er bijgevolg niet in om uit te leggen op welke manier u nu in contact kwam met het christendom en waarom u de woorden in de Bijbel als waarheid neemt en deze boven de woorden in de Koran positioneert.

Dit geldt eveneens voor de rol die G. (...) speelde in het aannemen van een nieuwe geloofsovertuiging. Zo verklaart u dat u uw nieuwe buurman aansprak op zijn vreemde naam waarop hij antwoordde dat hij christen was (CGVS II, p. 17). U verklaart dat uw interesse onmiddellijk was gewekt waarop u meer tijd

met hem wou doorbrengen (CGVS II, p. 17). Zo zat u dagelijks met hem samen en stelde u hem veel vragen over het christendom (CGVS II, p. 8). Er dient opgemerkt te worden dat het dan wel vreemd is dat u G. (...) in het jaar 1386 (2007-2008) leerde kennen en u geïnteresseerd was in hetgeen hij te vertellen had, maar het dan wel nog tot 1397 (2018) duurde voor u stappen ondernam. Nochtans ging u al sinds 1382 of 1383 (2003-2005) ongeveer wekelijks naar Turkije waar er kerken aanwezig waren (CGVS II, p. 9). Het duurde nog tot 1397 (2018) voor u uw weg naar de kerk in Turkije vindt nadat u werd aangesproken door een groep protestanten (CGVS I, p. 7). Zo haalt ook u aan dat u pas online naar de Bijbel zocht na het verkrijgen van de blijde boodschap in Istanbul (CGVS II, p. 10). Indien G. (...) u het duwtje gaf om kennis te maken met het christendom en uw interesse direct gewekt was, is het bizar dat u vaak bij G. (...) zat, maar verder geen toegang tot de Bijbel zocht of andere manieren om het christendom beter te leren kennen. Bovenstaande vaststellingen komen evenmin uw geloofwaardigheid ten goede. Indien u al in Iran oprecht interesse zouden gehad hebben om het christendom te verkennen, is het frappant dat u deze kans niet neemt wanneer deze recht voor het grijpen ligt in Turkije waar u vaak naar toe reisde.

Ook over de reden waarom u voor het christendom kiest blijft u op de oppervlakte. Zo haalt u aan dat de liefde van Jezus Christus in het christendom u aantrok (CGVS II, p. 13). U verduidelijkt dat er drie pilaren zijn in het christendom die overal in de Bijbel besproken worden, waaronder hoop, geloof en liefde (CGVS II, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd een verhaal te vertellen in de Bijbel over hoop zegt u er geen te weten, maar haalt u wel aan dat Jezus vergevingsgezind is (CGVS II, p. 13). Het is vreemd dat u geen verhaal van hoop kunt noemen aangezien u zelf verklaart de Bijbel bijna volledig te hebben gelezen en dit een belangrijke pijler is (CGVS II, p. 13). Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat u niet kon overtuigen van uw keuze voor het christendom.

Het is tevens opmerkelijk dat u verklaart pas gedoopt te kunnen worden nadat een christen een bepaalde weg heeft afgelegd (CGVS I, p. 7), maar u zich wel vier maanden na uw kennismaking met het protestantisme reeds liet dopen in Turkije. U voegt er aan toe dat een religie kiezen iets is dat u met uw hele bewustzijn moet doen (CGVS I, p. 7), maar tegelijkertijd beschouwt u zich wel als christen vanaf het moment dat er tegen u gepredikt wordt in Turkije (CGVS I, p. 7). Dit geldt eveneens voor uw verklaringen dat u niets bent tegengekomen tijdens het verkennen van het christendom waar u niet meer akkoord gaat (CGVS II, p. 13). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarbij u zichzelf en uw blik kritisch noemt (CGVS II, p. 7), zeker als het over de islam gaat, maar dan bij het christendom niets kan aanhalen waar u twijfels over had, haalt u aan dat u geen muggenzifter bent en niets gevonden heeft van fouten (CGVS II, p. 14). U verklaart zelf dat een nieuwe geloofsovertuiging aannemen iets is dat u met het hele bewustzijn moet doen, maar dan bekeert u zich onmiddellijk wanneer u wordt aangesproken en vier maanden later laat u zich al dopen (CGVS I, p. 5). Uw verklaringen vallen niet te verenigen met uw eigen gedrag, wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Hoewel verklaart u dat u vele vragen stelde op het moment dat er tegen u gepredikt werd, blijkt u geen doordachte keuze voor het protestantisme gemaakt te hebben. Zo vroeg u welke stroming zij volgden en wat het verschil is met de orthodoxe christenen en katholieken (CGVS II, p. 7-8). De uitleg die u toen kreeg was voor u voldoende om voor het protestantisme te kiezen (CGVS, p. 8). Echter moet u het antwoord schuldig blijven wanneer u wordt gevraagd wat nu het verschil is tussen orthodoxen en katholieken (CGVS II, 14-15). U verklaart eveneens dat katholieken en orthodoxen zich nog baseren op andere boeken, behalve de Bijbel waarvan u de naam niet weet, maar dan haalt u aan dat het de sharia is (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar verduidelijking kunt u zelf ook niet antwoorden (CGVS II, p. 14). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd welke bijkomende vragen u stelde tijdens uw verkenning van het christendom kunt u verder niets meer aanhalen (CGVS, p. 15). Ook deze vaststellingen zorgen ervoor dat er van een oprechte geloofsovertuiging geen sprake is.

Er dient vervolgens nog een inconsistentie aangehaald te worden wanneer u wordt gevraagd of u een Bijbel in Iran had, u 'nee' antwoordt (CGVS II, p. 9). Om zeker te zijn wordt u gevraagd of u de Bijbel gelezen heeft in Iran, waarop u nogmaals 'nee' antwoordt, maar wel uitlegt dat u die online las (CGVS II, p. 9). Dit valt helemaal niet te verenigen met uw latere verklaringen waarbij u aanhaalt dat u in aanraking kwam met het christendom in Turkije onmiddellijk een pakket kreeg met een kleine versie van de Bijbel (CGVS II, p. 10-11). U voegt er later aan toe dat u deze pakketten met Bijbels meesmokkelde naar Iran en verdeelde onder vrienden (CGVS II, p. 17). Het waren ook deze Bijbels die de Iraanse autoriteiten vonden in uw winkel (CGVS II, p. 15-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden antwoordt u dat u dacht dat er bedoeld werd of u voor uw bekering Bijbels had (CGVS II, p. 17). Dit is uiteraard niet ernstig en kan niet vergoelijken waarom u verschillende malen antwoordt dat u geen Bijbel had in Iran en deze enkel online las. U specificeert dit zelfs dat u pas met het lezen van de online Bijbel begon na het ontvangen van de blijde boodschap in 1397 (2018) (CGVS II, p. 10). Uw tegenstrijdige verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te verenigen en zetten niet enkel uw voorgehouden bekering verder op de helling, maar zorgen er ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie waarbij uw Bijbels ontdekt werden (CGVS II, p. 15). Het is ook opvallend dat u tijdens de persoonlijke onderhouds verklaart hoe uw Bijbels ontdekt werden, maar geen woord rept over een doopvideo. Dit is nochtans het verhaal dat u verklaarde

op de DVZ. Zo verklaarde u dat wanneer u terugkeerde van uw doop in Turkije, u werd gearresteerd en zo uw doopfilm in de handen van het Ettela'at terecht kwam (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 18.06.2021). Dat de doopvideo plots geen element meer is in uw verhaal is opmerkelijk.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht.

Dat u in België deelneemt aan vieringen en bijeenkomsten, ter staving waarvan u twee attesten van de kerk in Boechout neerlegt, getuigt van uw deelname op zich maar niet van een oprecht religieus engagement (CGVS I, p. 12-13). Hetzelfde geldt voor uw pagina op sociale media. Uw activiteiten op sociale media missen bewijskracht om de vaststelling dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn bent in de protestantse kerk te weerleggen. Aangezien uw deelname aan het religieuze leven in België en uw activiteiten op sociale media voortvloeien uit een niet-oprechte bekering dient er aangenomen te worden dat u louter omwille van uw activiteiten in België niet als bekeerling zal beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Zo dient ook aangekaart te worden dat u vaak katholiek geïnspireerde afbeeldingen post, waaronder Jezus zelf en Jezus aan het kruis. Dat u verschillende katholieke afbeeldingen post op uw Facebookprofiel, toont aan dat u afbeeldingen deelt zonder de inhoud er van te kennen en u niet op de hoogte bent van de kernwaarden van het protestantisme. Bovendien dient erop gewezen te worden dat in de mate dat het opportunistisch karakter van uw bekering voor iedereen duidelijk is dit ook geldt voor uw nationale overheid. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw activiteiten op de sociale media een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Iran. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hierbij dient eveneens in rekening worden gebracht dat u geen eigen boodschappen post op Facebook, maar slechts berichten van anderen waarmee u overigens maar weinig likes oogst. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat er van u redelijkerwijze kan verwacht worden dat u uw accounts op sociale media afsluit voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran.

Daarnaast dienen uw laattijdige ontsproten politieke ambities nog verder besproken worden. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan twee betogingen te hebben deelgenomen. Deze vonden plaats een dag en twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 15-16). Wanneer u wordt gevraagd waarom u plots begint deel te nemen aan betogingen, antwoordt u dat u deze belofte aan uzelf maakte om hier wel luidop te spreken omdat u hier deze kans krijgt (CGVS I, p. 18). Het is immers zeer opvallend dat uw eerste deelname aan een bijeenkomst zich situeert twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud en dus ook ruim 10 maanden na uw aankomst in België. Er dient opgemerkt te worden dat u tevens heel inconsistent bent over u deelname aan deze betogingen. Zo verklaart u initieel dat de eerste betoging georganiseerd werd door de Mujahedin en de tweede door de Koerdische gemeenschap (CGVS I, p. 16). U voegt er aan toe dat u op beide een toespraak heeft gehouden (CGVS I, p. 16). Echter heeft u van uw toespraken geen enkele foto of video (CGVS I, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd hoe u er in slaagde om op deze evenementen een toespraak te houden, antwoordt u dat in verband met de eerste betoging u de organisatoren contacteerde en dit met hen besprak (CGVS I, p. 16). De tweede bijeenkomst was een vrij podium waar iedereen mocht spreken (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de namen van de organisatoren die u contacteerde, moet u het antwoord schuldig blijven maar legt u uit dat het via Instagram was via een groep genaamd 'Iraniërs in België' (CGVS I, p. 16-17). Wanneer u wordt gevraagd om dan de communicatie over te maken met deze persoon verandert u plots uw verhaal en verklaart u nu dat het W. (...) was, een vriend van de kerk die de betoging mee hielp organiseren en u hem vroeg of u iets mocht zeggen (CGVS I, p. 17). Nochtans verklaarde u eerder dat W. (...) de tweede betoging hielp organiseren (CGVS I, p. 16). Wanneer er door de PO om verduidelijking wordt gevraagd antwoordt u plots dat u naar de eerste betoging ging nadat u de uitnodiging zag via sociale media en daar een man aansprak die verantwoordelijk was en hem vroeg om een toespraak te mogen houden waarop hij zei dat het wel kon, maar enkel in het begin aangezien het programma vast staat (CGVS I, p. 18). Uw verklaringen vallen als los zand uiteen. Het feit dat u ook telkens uw verklaringen aanpast naar aanleiding van de vragen van het CGVS komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Na het persoonlijk onderhoud maakt u nog enkele documenten over waaronder de communicatie met deze organisator en W. (...). Daar staat duidelijk te lezen dat u na het persoonlijk onderhoud, op 24.09.2021 deze man contacteerde met de vraag of u op de volgende betoging een toespraak mag houden van vijf minuten. Daarna stuurt u nog een filmpje door met als datum 09.10.2021 waar u van uw gsm een tekst afleest. Dat u initieel beweert twee keer een toespraak te hebben gehouden op de

bijeenkomsten in september, u dan berichten stuurt naar een man om ervoor te zorgen dat u een volgende keer een toespraak kan houden en vervolgens een filmpje doorstuurt waar u op een amateuristische wijze een toespraak houdt die gefilmd wordt, is uiteraard niet ernstig. Dat u plots tracht in het vizier te komen op bijeenkomsten kan dan ook als opportunistisch beschouwd worden. Indien u echt van plan was om zoals u zelf beschrijft hier uw stem te laten horen (CGVS I, p. 18), dan had u daar geen tien maanden voor nodig gehad. Uw vergoelijking dat u nog niet op de hoogte was van deze groep en de betogingen in België kan niet volstaan (CGVS I, p. 18). Uw verklaringen voor het laattijdig interesse tonen volstaan echter niet en nemen het sterke vermoeden niet weg dat uw plotse interesse gewekt wordt door opportunisme. Dat u vervolgens blijft deelnemen aan verschillende betogingen verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens de betogingen een specifieke rol speelde. Uit de filmpjes valt af te leiden dat u niet meer deed dan een bord vasthouden en slogans roepen samen in de menigte. Uit uw loutere deelname aan de betogingen kan dan ook geen daadwerkelijk engagement afgeleid worden.

Louter uit uw deelname aan deze protestacties kan niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement geïnviteerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. Zoals hierboven reeds aangehaald bent u immers louter aanwezig als deel van een grotere en vaak heel verscheiden groep bij betogingen tegen het Iraans regime waarvan één voor de Iraanse ambassade. U toont het tegendeel overigens ook niet aan. U beweert evenwel op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten omdat ze u vaak berichten sturen (CGVS II, p. 18). Zo verklaart u dat ze u dagelijks berichten sturen en het laatste bericht dateert van na de betoging aan het Luxemburgplein (CGVS II, p. 18). Maar ook hierover bent u niet éénduidig. Eerst en vooral is het frappant dat u naliét dit aan te halen, omdat u niet wist dat het belangrijk was (CGVS II, p. 18). Zo haalt u aan dat de Iraanse autoriteiten u berichten sturen via Whatsapp en Facebook Messenger, maar dan legt u na uw persoonlijk onderhoud enkel berichten voor van Facebook Messenger en Telegram (CGVS II, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd om alle berichten over te maken, verklaart u dat u maar één bericht heeft omdat u uw gsm bent verloren in Kroatië (CGVS II, p. 18). Dit is vreemd aangezien u verklaart dat ze u dagelijks berichten sturen (CGVS II, p. 18). U past uw verklaringen aan naar 'vaak' waarbij u plots aanhaalt dat het sinds een jaar geleden is dat ze u berichten stuurden, wat dus reeds voor de betogingen zouden zijn, terwijl u tegelijkertijd verklaart dat het eerste bericht na de betoging aan het Luxemburgplein toekwam (CGVS II, p. 18). Uw verklaringen vallen niet te verenigen met elkaar. Dat u bovendien deze berichten gewoon verwijdt omdat u er geen belang aan hecht, is ook bizar (CGVS II, p. 18). Deze dreigberichten tot slot missen eveneens elke bewijskracht. Deze berichten kunnen perfect in scene zijn gezet waardoor de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Deze berichten hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde. Gezien uw tegenstrijdige verklaringen moet er dan ook besloten worden dat de reactie op uw post niet meer is dan een inscenering waarmee u het geloof schaadt in uw oprechte politieke activiteiten waarmee u de Iraanse overheid of haar aanhangers tegen u in het harnas jaagt sterk. Hoe dan ook kunnen uw activiteiten op sociale media slechts overtuigen binnen het kader van geloofwaardige verklaringen omtrent uw politieke activiteiten, quod non in casu. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse overheid op de hoogte zou zijn van uw engagement in België en hiertegen zou optreden. Bovendien blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte Facebookposts te wissen.

In verband met de filmpjes die volgens u op tv zijn verschenen blijkt nogmaals dat u geen speciale rol speelde, maar ergens een roos neerlegt. U komt immers slechts enkele momenten in beeld als een deel van een groter geheel aan betogers. U wordt niet bij naam genoemd en daarnaast worden nog andere betogingen getoond. Deze vluchtige en anonieme opname van u kan dan ook niet volstaan om aan te nemen dat het Iraans regime u als overtuigd politiek oppositielid zou hebben geïdentificeerd. U maakt tevens een filmpje over waar uw naam op tv zou zijn vermeld als donateur van een protest. Maar ook hier wordt enkel de naam 'J. (...)' vernoemd, waar u dus niet te identificeren valt. U maakt nog verschillende links over van de website van de Mujahedin en een link naar de evenementenpagina van de betoging tegen Raisi. Maar ook hier valt niets bijzonder te bespeuren. De neergelegde foto's en filmpjes kunnen uw deelname maar niet uw oprechte overtuiging achter uw beweegredenen aantonen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw shenasnameh, uw melikaart, uw internationaal rijbewijs, Iraans rijbewijs en uw identiteitskaart uit Bosnië, staat immers niet ter discussie. Uw vergunning en bijhorende kaart voor de juwerliërsvereniging toont uw werk aan, maar bevestigt uw relaas niet. Uw attest in verband met uw kerkgang in Kroatië toont aan dat u er ook naar de kerk ging,

maar toont niet de oprechtheid hiervan aan. Dit geldt eveneens voor uw doopcertificaat uit Turkije. De documenten van de asielpprocedure in Kroatië tonen aan dat u daar ook een gesprek had en een verzoek om internationale bescherming indiende, maar bevestigden evenmin uw relaas. Wat betreft de medische stukken dient erop gewezen te worden dat indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker wijst in dit kader op de vluchtelingendefinitie vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951, past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en herhaalt de aangevoerde vrees voor vervolging ten gevolge van zijn religieuze en politieke overtuiging. Hij geeft daarbij aan in België onder zijn landgenoten en op de sociale media gekend te zijn als bekeerd persoon en als iemand die tegen het regime in Iran gekant is. Hij nam in Brussel deel aan betogingen tegen het regime in Iran en zijn speeches werden uitgezonden op tv en op de sociale media.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat verweerder naliet om het voordeel van de twijfel te verlenen. Hij werd in Kroatië twee keer opgenomen in een psychiatrische instelling en wordt ook in België intensief psychiatrisch behandeld.

Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte twijfel hecht aan zijn bekering. Vervolgens citeert hij uit informatie enkele algemene beschouwingen omtrent het gegeven dat iedere bekering uniek is, dat zich grote verschillen kunnen voordoen bij bekeringen, dat een bekering een plotse gebeurtenis of een proces kan zijn en dat een bekering kan verschillen naargelang het karakter van de bekeerling. Uit een simpele lezing van deze informatie blijkt volgens hem dat verweerder zijn bekering foutief beoordeelde. Verzoeker verwijt verweerder dat deze eigen regels creëert voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een bekering. Tevens vraagt hij zich af waarom zijn kennis over het christendom niet als belangrijk element wordt gezien. Verder stelt hij zich de vraag waarom er met zijn voortgezette engagement in Europa geen rekening gehouden wordt, terwijl het geweten is dat het regime de activiteiten van Iraniërs in de diaspora opvolgen. Iran is een land waar mensen terecht en onterecht worden ter dood veroordeeld. Een voorbeeld daarvan is Nawid Afkari. Verzoeker wijst op landeninformatie en leidt hieruit af dat hij bij een terugkeer naar Iran meteen zal worden aangehouden in de luchthaven. Verzoeker verwijst meer bepaald naar en citeert uit het *Algemeen Ambtsbericht* inzake Iran van 24 december 2013. Dienaangaande doet hij gelden: *“Zie het Ambtsbericht van de ministerie van de buitenlandse zaken van Nederland van 24/12/2013 waarin het volgende staat:*

(...)

In het vorige ambtsbericht werd slechts opgemerkt dat er aanwijzingen zijn dat vanuit Iraanse ambassades de diaspora wordt gemonitord. Op basis van het huidige ambtsbericht ben ik van oordeel dat mijn

(internet)activiteiten in het België bij de Iraanse overheid bekend is geworden. Bij eventuele terugkeer loopt ik het risico vervolgd te worden.

(...)

Zelfs als de Iraanse autoriteiten hun met rust laat (qoud non) hebben nog steeds problemen met hun familieleden die deze bekering sterk afkeuren en deze daad van bekering als een schande voor de familie beschouwen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)

In dit geval een oom die voor Ettelaat werkt!!

Zie op pagina 32 waarin het volgende staat:

(...)

Ten slotte wordt hij bij een eventuele terugkeer als verdacht gezien door de medegelovigen in Iran waardoor hij uitgesloten wordt van de activiteiten die zijn medegelovigen aan deelnemen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)”.

Verzoeker stelt dat, wanneer er naar zijn afgelegde verklaringen en zijn mentale toestand wordt gekeken, het voordeel van de twijfel voor zijn bekering ruim gerechtvaardigd is.

Waar hem verweten wordt dat zijn politieke activiteiten laattijdig zijn, doet verzoeker verder gelden dat hij deze activiteiten in Kroatië niet kon voeren. Er vonden geen betogingen tegen het Iraanse regime plaats in de landen waar hij passeerde. Na aankomst in België had hij tijd nodig om kennissen te maken en om tegelijkertijd te worden behandeld door een psychiater. De mensen die de betogingen in Brussel organiseerden wisten niet dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker twee dagen later zou plaatsvinden. Verzoeker stelt dat deze betogingen ook niet maandelijks georganiseerd worden. Waar verweerder aangeeft dat verzoeker zijn activiteiten slechts aanvatte tien maanden na aankomst in België, doet verzoeker gelden dat hij in de Dublin procedure zat en een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten. Hij kampt met mentale problemen en had angst om uitgewezen te worden naar Kroatië. Verzoeker *“heeft 2 keren zelfmoord gepleegd”*. Verweerder is hiervan op de hoogte maar zag dit totaal over het hoofd. Verzoeker heeft intussen 20 keren deelgenomen aan betogingen tegen het Iraanse regime.

Met betrekking tot zijn speech, stelt verzoeker dat het voor het Iraanse regime geen verschil maakt of deze op een amateuristische wijze plaatsvond. Verzoeker stelt het regime te haten en geeft aan dat hij volgens het regime moet worden opgehangen.

Waar verweerder oordeelt dat het regime van zijn acties niet op de hoogte is, geeft verzoeker aan dat de staatsveiligheid verweerder meteen zal wakker schudden. Verweerder is blijkbaar niet op de hoogte van het feit dat er tijdens de betogingen van 29 mei 2022 medewerkers van het regime aanwezig waren. De politie heeft deze mensen gearresteerd en de arrestatie werd gefilmd door journalisten. De medewerker van de Iraanse ambassade werd door België veroordeeld voor deze zaken. Verzoeker voert aan dat verweerder in deze periode blijkbaar met verlof was en het nieuws niet heeft gevolgd. De beelden zijn volgens verzoeker op YouTube raadpleegbaar. Verzoeker begrijpt niet waarom verweerder zo'n vurige verdediger van het Iraanse regime is geworden. Hij stelt dat men dergelijke woorden mag verwachten van medewerkers van asielinstanties in Syrië of Rusland, die goede banden hebben met het Iraanse regime.

Verzoeker is tegen het regime en heeft deelgenomen aan betogingen. Het regime zal hem niet vergeven omdat dit argument laattijdig werd aangebracht bij de asielinstanties.

Verweerder vergist zich volgens verzoeker waar geoordeeld wordt dat zijn activiteiten opportunistisch zijn. Verzoeker zal voor deze activiteiten worden gemarteld door het regime. Verweerder beschikt niet over landeninformatie waaruit blijkt dat, indien de activiteiten opportunistisch zijn, het regime in Iran de betrokkene met rust laat. Verzoeker verzoekt verweerder om op papier te zetten dat het regime niet op de hoogte is van zijn activiteiten en hem met rust zal laten. Hij vraagt een garantie op papier van hetgeen verweerder stelt. Verzoeker vraagt zich af hoe verweerder op de hoogte kan zijn van het gegeven dat het regime niet op de hoogte is van zijn politieke activiteiten op de sociale media.

Verzoeker concludeert:

“Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de 'sliding scale' in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom er geen subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft volgens de inhoud van de aanvullende nota *"een bewijs van werk en integratie, werk en mentale problemen"*. Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat hij in België een leven heeft opgebouwd en wordt behandeld. Verzoeker stelt in geen geval te kunnen terugkeren naar een land *"die in de handen van barbaren is"*.

Verzoeker verzoekt deze nieuwe elementen mee in de beoordeling te betrekken en stelt nog:

"Brief van kerk

Medisch dossier

Foto's in betogingen".

Verzoeker wilt met deze stukken aantonen dat het regime in Iran op de hoogte is van zijn bekering en zijn politieke activiteiten in België.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.2. Waar verzoeker stelt dat minstens *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* kan dan ook niet worden aangenomen.

4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Waar verzoeker verweerder meermaals verwijt dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn mentale problemen en psychiatrische behandeling, dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat

verzoeker met zijn betoog dienaangaande eenvoudigweg en kennelijk voorbijgaat aan de pertinente en terechte motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing en die luiden als volgt: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo blijkt uit het logboek van uw centrum dat u neerlegt en uit uw verklaringen dat u in behandeling bent voor uw psychische toestand bij een psychiater. Uit de documenten en uw verklaringen blijkt dat u medicatie krijgt voor depressie en dit gunstig effect heeft. Hoewel u zelf aanhaalt dat de medicatie uw geheugen aantast en het mogelijk is dat u zich sommige zaken niet goed herinnert (CGVS I, p. 5-6) blijkt uit de voorgelegde documenten echter nergens dat u niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Hoe dan ook werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen dat u mocht aangeven moest u zich iets niet herinneren (CGVS I, p. 6) en te allen tijde een pauze kon vragen indien u daar nood aan heeft (CGVS II, p. 5). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich bijkomstige steunmaatregelen opdringen.*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Wat betreft de medische stukken dient erop gewezen te worden dat indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker slaagt er met het eenvoudige verwijt dat er geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn mentale problemen en zijn psychiatrische behandeling hoegenaamd niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Geheel ten onrechte tracht hij op deze bijzonder algemene wijze immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel was dat verzoekers psychische problemen en diagnose er niet aan in de weg stonden dat van hem mocht worden verwacht dat hij zijn procedure tot internationale bescherming op een volwaardige wijze kon doorlopen, dat hij in dit kader de verschillende gehoren kon volbrengen en dat hij zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen kon zetten. De Raad treedt verweerder in deze conclusie bij. Uit de door verzoeker neergelegde medische stukken, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kan, zoals verweerder met recht opmerkt in de bestreden beslissing, namelijk niet worden afgeleid dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Verzoeker legt geen bijkomende psychische of medische attesten neer die een ander licht zouden kunnen werpen op deze conclusie. Ook uit de stukken die hij neerlegt door middel van een aanvullende nota, stukken waaruit blijkt dat hij tot op heden wordt opgevolgd en medicatie krijgt, blijkt zulks namelijk hoegenaamd niet. Aldus toont hij niet aan dat zijn psychische problemen een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen of bemoeilijken. Daarenboven verhinderen zijn medische problemen verzoeker er klaarblijkelijk niet toe om op andere vlakken deel te nemen aan het openbare leven en bijvoorbeeld naar de kerk te gaan en politieke activiteiten te ontplooiën.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoeker nalaat om inzake het voormelde zelf ook maar enige verdere, concrete duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat verweerder zou hebben nagelaten om (voldoende) rekening te houden met zijn psychische

problemen. Hij preciseert daarbij niet en toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS, formuleerde hij slechts over enkele punten inzake het tweede persoonlijk onderhoud een aantal opmerkingen ten overstaan van het CGVS en vermeldde hij nergens dat of waar zijn psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden bij het CGVS (administratief dossier, opmerkingen persoonlijk onderhoud). Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities van de persoonlijk onderhouden, zodat verzoeker heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door zijn psychische problemen.

In zoverre verzoeker middels een verwijzing naar de neergelegde medische attesten zou trachten te laten uitschijnen dat zijn zelfverklaarde problemen en asielrelaas zouden stroken met de werkelijkheid, dient verder te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden aangenomen. Dient namelijk vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers medische problematiek blijkens de door verzoeker neergelegde medische attesten reeds speelt sedert ongeveer 2005, hetzij van meer dan een decennium voordat zijn voorgehouden problemen in Iran zouden zijn aangevangen. Verder kan worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Nog daargelaten dat uit de neergelegde medische attesten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker voor zijn medische problematiek reeds gedurende meer dan een decennium werd behandeld in Iran, kan omtrent verzoekers psychische problemen volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat, zoals met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verzoeker geheel niet aannemelijk maakt of aantoonst dat deze medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste zou hij zijn bekeerd tot het christendom. Ten tweede zou hij na aankomst in België politieke activiteiten hebben ontwikkeld.

Waar verzoeker aanvoert te zijn bekeerd tot het christendom, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar informatie omtrent het gegeven dat iedere bekering uniek is, dat zich grote verschillen kunnen voordoen bij bekeringen, dat een bekering een plotse gebeurtenis of een proces kan zijn en dat een bekering kan verschillen naargelang het karakter van de bekeerling tracht te laten uitschijnen, van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Eerst en vooral kan er geen geloof worden gehecht aan uw oprechte bekering naar het christendom. Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het christendom. Zo geeft u telkens verschillende versies weer omtrent uw bekering of introductie tot het christendom. Zo verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u zichzelf eigenlijk al als christen beschouwt in de jaren '80 (2000-2010), tijdens uw pubertijd, wat u na het persoonlijk onderhoud via een opmerking bij de notities aanpast naar uw kindertijd (CGVS II, p. 8-9; zie opmerkingen na persoonlijk onderhoud). Wanneer u wordt gevraagd wat u deed besluiten dat u dan christen was, antwoordt u dat door alles dat u in de islam zag, u geen moslim wou zijn en u tot de conclusie kwam dat Jezus Christus de God is en u geloofde in het christendom (CGVS II, p. 8-9). Gevraagd om verduidelijking past u uw antwoord aan en zegt u dat het in 1386 (2007-2008) begon bij G.S. (...), uw Armeense buurman (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 7-8,9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer dat u op vakantie was in Istanbul en daar voorbij een kerk liep. Mensen spraken u aan en u bekeerde zich ter plekke (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 18.06.2021). Die reis situeert u op 01.01.1397 (21.03.2018) (CGVS II, p. 10). Het is vreemd dat u geen woord repte over G. (...) tijdens het gesprek bij de DVZ. Nochtans vertelde u op het CGVS dat het G. (...) was die u vertelde dat de islam vol leugens zat en u geeft als voorbeeld dat Jezus had gezegd dat er na hem nog verschillende leugenachtige religies en profeten zouden komen, wat u in uw achterhoofd hield (CGVS II, p. 8). Echter kunt u dit stuk niet situeren in de Bijbel of in welke omstandigheden Jezus dit vertelde (CGVS II, p. 8). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaat u verder op de verschillen die u leerde tussen de Koran en de Bijbel. Gevraagd waarom u veronderstelt dat de Bijbel, specifiek het oude testament de waarheid bevat, antwoordt u dat de Koran niet logisch is en geeft u als voorbeeld dat het geen steek houdt dat dat Ibrahim en zijn zoon het huis van God hebben gebouwd (CGVS II, p. 11-12). Er wordt u nogmaals gevraagd waarom dit voor u geen steek houdt waarop u antwoordt dat u dat niet kan onthouden wegens het medicatiegebruik en u voegt toe dat u weet dat in het oude testament alles correct genoteerd staat en de islam leugens aanleert (CGVS II, p. 12). Het is weinig overtuigend dat u niet kan aangeven waarom u de versie van de Bijbel boven de versie van de Koran verkiest. Nochtans kiest u voor een geloof omdat u zeker bent dat dit geloof de waarheid spreekt. Dat u er dan niet in slaagt om te verwoorden waarom het christendom volgens u de waarheid vertelt, is frappant. Dat u deze essentiële reden voor uzelf om te kiezen voor het christendom niet kunt herinneren wegens medicatiegebruik is niet ernstig en geeft geen blijk van een oprechte geloofsovertuiging. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd hoe u weet dat het oude testament juist is en in Iran foutieve zaken worden aangeleerd antwoordt u dat u Jezus en het christendom gelooft aangezien Jezus zei dat er foutieve profeten na hem zouden komen (CGVS II, p. 12), wat u zoals hierboven beschreven niet kunt situeren in de Bijbel. U voegt nog toe dat u niets correct vond in de islam en het enkel maar leugens, fouten en agressie zijn (CGVS II, p. 12). Dit zijn zware uitspraken voor iemand die

eerder verklaarde nooit de Koran te hebben gelezen (CGVS II, p. 7). U haalt aan dat u op school genoeg examens heeft moeten afleggen over de islam om dit allemaal te weten (CGVS II, p. 7). Desalniettemin kan u uw afkeer voor de islam niet kan concretiseren en moet u zich beperken tot algemene uitspraken die allerminst kunnen overtuigen. U slaagt er bijgevolg niet in om uit te leggen op welke manier u nu in contact kwam met het christendom en waarom u de woorden in de Bijbel als waarheid neemt en deze boven de woorden in de Koran positioneert.

Dit geldt eveneens voor de rol die G. (...) speelde in het aannemen van een nieuwe geloofsovertuiging. Zo verklaart u dat u uw nieuwe buurman aansprak op zijn vreemde naam waarop hij antwoordde dat hij christen was (CGVS II, p. 17). U verklaart dat uw interesse onmiddellijk was gewekt waarop u meer tijd met hem wou doorbrengen (CGVS II, p. 17). Zo zat u dagelijks met hem samen en stelde u hem veel vragen over het christendom (CGVS II, p. 8). Er dient opgemerkt te worden dat het dan wel vreemd is dat u G. (...) in het jaar 1386 (2007-2008) leerde kennen en u geïnteresseerd was in hetgeen hij te vertellen had, maar het dan wel nog tot 1397 (2018) duurde voor u stappen ondernam. Nochtans ging u al sinds 1382 of 1383 (2003-2005) ongeveer wekelijks naar Turkije waar er kerken aanwezig waren (CGVS II, p. 9). Het duurde nog tot 1397 (2018) voor u uw weg naar de kerk in Turkije vindt nadat u werd aangesproken door een groep protestanten (CGVS I, p. 7). Zo haalt ook u aan dat u pas online naar de Bijbel zocht na het verkrijgen van de blijde boodschap in Istanbul (CGVS II, p. 10). Indien G. (...) u het duwtje gaf om kennis te maken met het christendom en uw interesse direct gewekt was, is het bizar dat u vaak bij G. (...) zat, maar verder geen toegang tot de Bijbel zocht of andere manieren om het christendom beter te leren kennen. Bovenstaande vaststellingen komen evenmin uw geloofwaardigheid ten goede. Indien u al in Iran oprecht interesse zouden gehad hebben om het christendom te verkennen, is het frappant dat u deze kans niet neemt wanneer deze recht voor het grijpen ligt in Turkije waar u vaak naar toe reisde.

Ook over de reden waarom u voor het christendom kiest blijft u op de oppervlakte. Zo haalt u aan dat de liefde van Jezus Christus in het christendom u aantrok (CGVS II, p. 13). U verduidelijkt dat er drie pilaren zijn in het christendom die overal in de Bijbel besproken worden, waaronder hoop, geloof en liefde (CGVS II, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd een verhaal te vertellen in de Bijbel over hoop zegt u er geen te weten, maar haalt u wel aan dat Jezus vergevingsgezind is (CGVS II, p. 13). Het is vreemd dat u geen verhaal van hoop kunt noemen aangezien u zelf verklaart de Bijbel bijna volledig te hebben gelezen en dit een belangrijke pijler is (CGVS II, p. 13). Bovenstaande vaststellingen zorgen ervoor dat u niet kon overtuigen van uw keuze voor het christendom.

Het is tevens opmerkelijk dat u verklaart pas gedoopt te kunnen worden nadat een christen een bepaalde weg heeft afgelegd (CGVS I, p. 7), maar u zich wel vier maanden na uw kennismaking met het protestantisme reeds liet dopen in Turkije. U voegt er aan toe dat een religie kiezen iets is dat u met uw hele bewustzijn moet doen (CGVS I, p. 7), maar tegelijkertijd beschouwt u zich wel als christen vanaf het moment dat er tegen u gepredikt wordt in Turkije (CGVS I, p. 7). Dit geldt eveneens voor uw verklaringen dat u niets bent tegengekomen tijdens het verkennen van het christendom waar u niet meer akkoord gaat (CGVS II, p. 13). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaring waarbij u zichzelf en uw blik kritisch noemt (CGVS II, p. 7), zeker als het over de islam gaat, maar dan bij het christendom niets kan aanhalen waar u twijfels over had, haalt u aan dat u geen muggenzifter bent en niets gevonden heeft van fouten (CGVS II, p. 14). U verklaart zelf dat een nieuwe geloofsovertuiging aannemen iets is dat u met het hele bewustzijn moet doen, maar dan bekeert u zich onmiddellijk wanneer u wordt aangesproken en vier maanden later laat u zich al dopen (CGVS I, p. 5). Uw verklaringen vallen niet te verenigen met uw eigen gedrag, wat uw geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Hoewel verklaart u dat u vele vragen stelde op het moment dat er tegen u gepredikt werd, blijkt u geen doordachte keuze voor het protestantisme gemaakt te hebben. Zo vroeg u welke stroming zij volgden en wat het verschil is met de orthodoxe christenen en katholieken (CGVS II, p. 7-8). De uitleg die u toen kreeg was voor u voldoende om voor het protestantisme te kiezen (CGVS, p. 8). Echter moet u het antwoord schuldig blijven wanneer u wordt gevraagd wat nu het verschil is tussen orthodoxen en katholieken (CGVS II, 14-15). U verklaart eveneens dat katholieken en orthodoxen zich nog baseren op andere boeken, behalve de Bijbel waarvan u de naam niet weet, maar dan haalt u aan dat het de sharia is (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar verduidelijking kunt u zelf ook niet antwoorden (CGVS II, p. 14). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd welke bijkomende vragen u stelde tijdens uw verkenning van het christendom kunt u verder niets meer aanhalen (CGVS, p. 15). Ook deze vaststellingen zorgen ervoor dat er van een oprechte geloofsovertuiging geen sprake is.

Er dient vervolgens nog een inconsistentie aangehaald te worden wanneer u wordt gevraagd of u een Bijbel in Iran had, u 'nee' antwoordt (CGVS II, p. 9). Om zeker te zijn wordt u gevraagd of u de Bijbel gelezen heeft in Iran, waarop u nogmaals 'nee' antwoordt, maar wel uitlegt dat u die online las (CGVS II, p. 9). Dit valt helemaal niet te verenigen met uw latere verklaringen waarbij u aanhaalt dat u in aanraking kwam met het christendom in Turkije onmiddellijk een pakket kreeg met een kleine versie van de Bijbel (CGVS II, p. 10-11). U voegt er later aan toe dat u deze pakketten met Bijbels meesmokkelde naar Iran en verdeelde onder vrienden (CGVS II, p. 17). Het waren ook deze Bijbels die de Iraanse autoriteiten

vonden in uw winkel (CGVS II, p. 15-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden antwoordt u dat u dacht dat er bedoeld werd of u voor uw bekering Bijbels had (CGVS II, p. 17). Dit is uiteraard niet ernstig en kan niet vergoelijken waarom u verschillende malen antwoordt dat u geen Bijbel had in Iran en deze enkel online las. U specificeert dit zelfs dat u pas met het lezen van de online Bijbel begon na het ontvangen van de blijde boodschap in 1397 (2018) (CGVS II, p. 10). Uw tegenstrijdige verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te verenigen en zetten niet enkel uw voorgehouden bekering verder op de helling, maar zorgen er ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie waarbij uw Bijbels ontdekt werden (CGVS II, p. 15). Het is ook opvallend dat u tijdens de persoonlijke onderhouds verklaart hoe uw Bijbels ontdekt werden, maar geen woord rept over een doopvideo. Dit is nochtans het verhaal dat u verklaarde op de DVZ. Zo verklaarde u dat wanneer u terugkeerde van uw doop in Turkije, u werd gearresteerd en zo uw doopfilm in de handen van het Ettela'at terecht kwam (CGVS Vragenlijst, vraag 3.5, dd. 18.06.2021). Dat de doopvideo plots geen element meer is in uw verhaal is opmerkelijk.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht."

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zijn mentale toestand en psychische behandeling werden reeds hoger besproken.

Door eenvoudigweg, boudweg en op algemene wijze te poneren dat verweerder zijn bekering foutief zou hebben beoordeeld en eigen regels zou hebben gecreëerd voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn bekering, ontkracht verzoeker de voormelde motieven verder hoegenaamd niet. Evenmin doet verzoeker aan deze motieven afbreuk door zich op louter algemene wijze en zonder hierover zelf ook maar enige verdere, concrete duiding of precisering te verstrekken af te vragen waarom zijn kennis van het christendom niet als belangrijk element werd beschouwd om de oprechtheid van zijn bekering te beoordelen.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gelet op de vaststellingen dat (i) verzoeker vaag bleef, weinig details kon verstrekken en telkens verschillende versies weergaf over zijn introductie tot het christendom en het ogenblik waarop hij besloot christen te worden en er niet in slaagde om uit te leggen op welke manier hij in contact kwam met het christendom en waarom hij de woorden in de bijbel aanneemt als waarheid en boven de woorden in de koran positioneert; (ii) verzoeker bizarre en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de rol die G. zou hebben gespeeld in zijn aanneming van een nieuwe geloofsovertuiging en het gebrek aan pogingen van zijnerzijde om toegang te zoeken tot de bijbel of het christendom op andere manieren beter te leren kennen; (iii) verzoeker ook over de redenen waarom hij voor het christendom besloot te kiezen op de vlakte bleef; (iv) verzoeker opmerkelijke verklaringen aflegde omtrent zijn doopproces en beweerde niets te zijn tegengekomen in het christendom waarmee hij niet akkoord was; (v) verzoeker, hoewel hij beweerde dat hij veel vragen stelde op het moment dat er tegen hem gepredikt werd, geen doordachte keuze voor het protestantisme bleek te hebben gemaakt, dergelijke vragen duidelijk niet bleek te hebben gesteld, geen duiding kon verstrekken over het verschil met orthodoxen en katholieken en, hoewel hij beweerde dat zij zich ook beriepen op andere boeken dan de bijbel, de naam van deze boeken niet kon geven, zelfs beweerde dat het om de sharia zou gaan en, gevraagd om dit te verduidelijken, niet meer kon antwoorden; (vi) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de vraag of hij in Iran al dan niet beschikte over een bijbel, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn arrestatie waarbij zijn bijbels zouden zijn ontdekt; en (vii) het opvallend is dat de doopvideo die bij deze arrestatie zou zijn ontdekt blijkens zijn gezegden bij de DVZ plots geen element meer vormde in zijn verhaal bij het CGVS, niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

"Dat u in België deelneemt aan vieringen en bijeenkomsten, ter staving waarvan u twee attesten van de kerk in Boechout neerlegt, getuigt van uw deelname op zich maar niet van een oprecht religieus engagement (CGVS I, p. 12-13). Hetzelfde geldt voor uw pagina op sociale media. Uw activiteiten op sociale media missen bewijskracht om de vaststelling dat u omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn bent in de protestantse kerk te weerleggen. Aangezien uw deelname aan het religieuze leven in België en uw activiteiten op sociale media voortvloeien uit een niet-oprechte bekering dient er aangenomen te worden dat u louter omwille van uw activiteiten in België niet als bekeerling zal beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Zo dient ook aangekaart te worden dat u vaak katholiek geïnspireerde afbeeldingen post, waaronder Jezus zelf en Jezus aan het kruis. Dat u verschillende katholieke afbeeldingen post op uw Facebookprofiel, toont aan dat u afbeeldingen deelt zonder de inhoud er van te kennen en u niet op de hoogte bent van de kernwaarden van het protestantisme. Bovendien dient erop gewezen te worden dat in de mate dat het opportunistisch karakter

van uw bekering voor iedereen duidelijk is dit ook geldt voor uw nationale overheid. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw activiteiten op de sociale media een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Iran. Daarbij moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het duidelijk opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hierbij dient eveneens in rekening worden gebracht dat u geen eigen boodschappen post op Facebook, maar slechts berichten van anderen waarmee u overigens maar weinig likes oogst. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat er van u redelijkerwijze kan verwacht worden dat u uw accounts op sociale media afsluit voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Door eenvoudigweg te wijzen op zijn religieuze activiteiten in België en op de sociale media, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerd bekering en de hieruit voortgesproten problemen en gelet op de voormelde, inzake verzoekers Facebook gedane vaststellingen, verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Verzoeker doet aan deze conclusie geen afbreuk met het nieuwe schrijven dat uitgaat van de protestants-evangelische kerk van Boechout. Dit schrijven werd andermaal opgesteld door dezelfde persoon als deze die de reeds eerder neergelegde attesten opstelde. Deze persoon betreft een zogezegde geloofsgenoot van verzoeker, vertoont met verzoeker een persoonlijke band en heeft zich kennelijk tot taak aangemeten om verzoeker bij te staan en bij te treden in diens betrachtingen. Aan diens gezegden kan aldus geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Tevens vertoont dit schrijven, dit net als de eerder neergelegde brieven van deze persoon, een kennelijk en duidelijk gesolliciteerd karakter en werd dit klaarblijkelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het expliciete oogmerk om dit aan te wenden in het kader van zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming. Aan dergelijke stukken en documenten kan voorts hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoeker België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze activiteiten en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoeker het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij onder zijn landgenoten in België en op de sociale media bekend zou staan als iemand die bekeerd is, dient verder te worden vastgesteld dat, gezien deze activiteiten gelet op de hoger gedane vaststellingen een dermate apert onoprecht en opportunistisch karakter vertonen, aangenomen kan worden dat ook verzoekers familie en directe omgeving van het onoprechte en opportunistische karakter van deze activiteiten op de hoogte zijn.

Verzoeker toont verder in het geheel niet *in concreto* aan en maakt niet aannemelijk dat de autoriteiten in zijn land van herkomst van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn of dreigen te komen. In dit kader blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij (oprecht) zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze bekering en van zijn problemen in Iran niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou

kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en/of op sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten, zijn familie en/of zijn omgeving zou staan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, gelet op het kennelijk onoprechte en opportunistische karakter van deze activiteiten, mag worden verwacht dat verzoeker deze activiteiten staakt en de betreffende inhoud van de sociale media verwijdt alvorens terug te keren naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden politieke activiteiten in België en op de sociale media, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Daarnaast dienen uw laattijdige ontsproten politieke ambities nog verder besproken worden. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan twee betogingen te hebben deelgenomen. Deze vonden plaats een dag en twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 15-16). Wanneer u wordt gevraagd waarom u plots begint deel te nemen aan betogingen, antwoordt u dat u deze belofte aan uzelf maakte om hier wel luidop te spreken omdat u hier deze kans krijgt (CGVS I, p. 18). Het is immers zeer opvallend dat uw eerste deelname aan een bijeenkomst zich situeert twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud en dus ook ruim 10 maanden na uw aankomst in België. Er dient opgemerkt te worden dat u tevens heel inconsistent bent over u deelname aan deze betogingen. Zo verklaart u initieel dat de eerste betoging georganiseerd werd door de Mujahedin en de tweede door de Koerdische gemeenschap (CGVS I, p. 16). U voegt er aan toe dat u op beide een toespraak heeft gehouden (CGVS I, p. 16). Echter heeft u van uw toespraken geen enkele foto of video (CGVS I, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd hoe u er in slaagde om op deze evenementen een toespraak te houden, antwoordt u dat in verband met de eerste betoging u de organisatoren contacteerde en dit met hen besprak (CGVS I, p. 16). De tweede bijeenkomst was een vrij podium waar iedereen mocht spreken (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de namen van de organisatoren die u contacteerde, moet u het antwoord schuldig blijven maar legt u uit dat het via Instagram was via een groep genaamd ‘Iraniërs in België’ (CGVS I, p. 16-17). Wanneer u wordt gevraagd om dan de communicatie over te maken met deze persoon verandert u plots uw verhaal en verklaart u nu dat het W. (...) was, een vriend van de kerk die de betoging mee hielp organiseren en u hem vroeg of u iets mocht zeggen (CGVS I, p. 17). Nochtans verklaarde u eerder dat W. (...) de tweede betoging hielp organiseren (CGVS I, p. 16). Wanneer er door de PO om verduidelijking wordt gevraagd antwoordt u plots dat u naar de eerste betoging ging nadat u de uitnodiging zag via sociale media en daar een man aansprak die verantwoordelijk was en hem vroeg om een toespraak te mogen houden waarop hij zei dat het wel kon, maar enkel in het begin aangezien het programma vast staat (CGVS I, p. 18). Uw verklaringen vallen als los zand uiteen. Het feit dat u ook telkens uw verklaringen aanpast naar aanleiding van de vragen van het CGVS komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Na het persoonlijk onderhoud maakt u nog enkele documenten over waaronder de communicatie met deze organisator en W. (...). Daar staat duidelijk te lezen dat u na het persoonlijk onderhoud, op 24.09.2021 deze man contacteerde met de vraag of u op de volgende betoging een toespraak mag houden van vijf minuten. Daarna stuurt u nog een filmpje door met als datum 09.10.2021 waar u van uw gsm een tekst afleest. Dat u initieel beweert twee keer een toespraak te hebben gehouden op de bijeenkomsten in september, u dan berichten stuurt naar een man om ervoor te zorgen dat u een volgende keer een toespraak kan houden en vervolgens een filmpje doorstuurt waar u op een amateuristische wijze een toespraak houdt die gefilmd wordt, is uiteraard niet ernstig. Dat u plots tracht in het vizier te komen op bijeenkomsten kan dan ook als opportunistisch beschouwd worden. Indien u echt van plan was om zoals u zelf beschrijft hier uw stem te laten horen (CGVS I, p. 18), dan had u daar geen tien maanden voor nodig gehad. Uw vergoelijking dat u nog niet op de hoogte was van deze groep en de betogingen in België kan niet volstaan (CGVS I, p. 18). Uw verklaringen voor het laattijdig interesse tonen volstaan echter niet en nemen het sterke vermoeden niet weg dat uw plotse interesse gewekt wordt door opportunisme.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij poneert dat er in Kroatië geen activiteiten tegen het Iraanse regime werden gevoerd, dient te worden vastgesteld dat deze bewering onaannemelijk is en door verzoeker op generlei wijze wordt gestaafd of onderbouwd. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook na aankomst in België slechts na meer dan tien maanden voor het eerst deelnam aan een betoging, en dit bovendien slechts een tweetal dagen voor zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hieruit blijkt duidelijk dat zijn politieke engagement en activiteiten in België zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Waar verzoeker dit tracht toe te schrijven aan het feit dat hij initieel in een Dublin-procedure zat, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Ook deze procedure was immers reeds maandenlang afgesloten, verzoekers verzoek werd reeds in juni 2021 overgedragen aan het CGVS en verzoeker ondernam aldus ook na het afsluiten van de Dublin-procedure maandenlang niets om zijn stem op politiek vlak te laten horen. Indien hij werkelijk politiek geïnteresseerd was, dermate tegen het Iraanse regime gekant was als

hij heden tracht voor te houden en daarom zou hebben besloten zijn stem hier te laten horen omdat hij hier daartoe de kans had, kon aldus worden verwacht dat verzoeker reeds veel eerder op zoek zou zijn gegaan naar mogelijkheden om zulks te doen en deze mogelijkheden zou hebben benut. Ook met zijn verwijzing naar zijn mentale toestand en psychische behandeling doet verzoeker aan deze vaststelling geenszins afbreuk. Vooreerst kan worden gewezen op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Bovendien stonden deze toestand en behandeling er kennelijk niet aan in de weg dat verzoeker, dit ook reeds in Kroatië, eerder de nodige religieuze activiteiten kon ontplooiën. Waarom deze er wel aan in de weg zouden hebben gestaan dat hij eerder politieke activiteiten kon ontplooiën, kan aldus niet worden ingezien.

Verzoeker laat de voormelde, concrete vaststellingen inzake het feit dat hij inconsistente verklaringen aflegde over zijn deelname aan de twee manifestaties voorafgaand aan het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat zijn verklaringen dienaangaande als los zand uiteenvielen en dat hij zijn verklaringen telkens aanpaste naar aanleiding van de vragen van het CGVS voorts geheel ongemoeid. Ook deze vaststellingen doen kennelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van (de ernst en de oprechtheid van) zijn politieke engagement. Ook de vaststellingen inzake zijn beweerde toespraken op de twee voormelde manifestaties, zijn contact name na deze manifestaties met een man om ervoor te zorgen dat hij de volgende keer een toespraak kon houden en het filmpje dat hij nadien overmaakte aan het CGVS en waarop hij op een amateuristische wijze een toespraak hield die werd gefilmd, laat verzoeker geheel onverlet. Zoals verweerder terecht opmerkt zijn deze gedragingen van verzoeker niet ernstig. Verder duiden zij andermaal op het louter en kennelijk opportunistische karakter van verzoekers politieke engagement en activiteiten in België.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Dat u vervolgens blijft deelnemen aan verschillende betogingen verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens de betogingen een specifieke rol speelde. Uit de filmpjes valt af te leiden dat u niet meer deed dan een bord vasthouden en slogans roepen samen in de menigte. Uit uw loutere deelname aan de betogingen kan dan ook geen daadwerkelijk engagement afgeleid worden.

Louter uit uw deelname aan deze protestacties kan niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. Zoals hierboven reeds aangehaald bent u immers louter aanwezig als deel van een grotere en vaak heel verscheiden groep bij betogingen tegen het Iraans regime waarvan één voor de Iraanse ambassade. U toont het tegendeel overigens ook niet aan. U beweert evenwel op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten omdat ze u vaak berichten sturen (CGVS II, p. 18). Zo verklaart u dat ze u dagelijks berichten sturen en het laatste bericht dateert van na de betoging aan het Luxemburgplein (CGVS II, p. 18). Maar ook hierover bent u niet éénduidig. Eerst en vooral is het frappant dat u naliét dit aan te halen, omdat u niet wist dat het belangrijk was (CGVS II, p. 18). Zo haalt u aan dat de Iraanse autoriteiten u berichten sturen via Whatsapp en Facebook Messenger, maar dan legt u na uw persoonlijk onderhoud enkel berichten voor van Facebook Messenger en Telegram (CGVS II, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd om alle berichten over te maken, verklaart u dat u maar één bericht heeft omdat u uw gsm bent verloren in Kroatië (CGVS II, p. 18). Dit is vreemd aangezien u verklaart dat ze u dagelijks berichten sturen (CGVS II, p. 18). U past uw verklaringen aan naar ‘vaak’ waarbij u plots aanhaalt dat het sinds een jaar geleden is dat ze u berichten stuurden, wat dus reeds voor de betogingen zouden zijn, terwijl u tegelijkertijd verklaart dat het eerste bericht na de betoging aan het Luxemburgplein toekwam (CGVS II, p. 18). Uw verklaringen vallen niet te verenigen met elkaar. Dat u bovendien deze berichten gewoon verwijdt omdat u er geen belang aan hecht, is ook bizar (CGVS II, p. 18). Deze dreigberichten tot slot missen eveneens elke bewijskracht. Deze berichten kunnen perfect in scene zijn gezet waardoor de echtheid ervan niet kan worden nagegaan. Deze berichten hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde. Gezien uw tegenstrijdige verklaringen moet er dan ook besloten worden dat de reactie op uw post niet meer is dan een inscenering waarmee u het geloof schaadt in uw oprechte politieke activiteiten waarmee u de Iraanse overheid of haar aanhangers tegen u in het harnas jaagt sterk. Hoe dan ook kunnen uw activiteiten op sociale media slechts overtuigen binnen het kader van geloofwaardige verklaringen omtrent uw politieke activiteiten, quod non in casu. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse overheid op de hoogte zou zijn van uw engagement in België en hiertegen zou optreden. Bovendien blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte Facebookposts te wissen.

In verband met de filmpjes die volgens u op tv zijn verschenen blijkt nogmaals dat u geen speciale rol speelde, maar ergens een roos neerlegt. U komt immers slechts enkele momenten in beeld als een deel van een groter geheel aan betogers. U wordt niet bij naam genoemd en daarnaast worden nog andere betogingen getoond. Deze vluchtige en anonieme opname van u kan dan ook niet volstaan om aan te

nemen dat het Iraans regime u als overtuigd politiek oppositielid zou hebben geïdentificeerd. U maakt tevens een filmpje over waar uw naam op tv zou zijn vermeld als donateur van een protest. Maar ook hier wordt enkel de naam 'J. (...)' vernoemd, waar u dus niet te identificeren valt. U maakt nog verschillende links over van de website van de Mujahedin en een link naar de evenementenpagina van de betoging tegen Raisi. Maar ook hier valt niets bijzonder te bespeuren. De neergelegde foto's en filmpjes kunnen uw deelname maar niet uw oprechte overtuiging achter uw beweegredenen aantonen."

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. De voormelde, concrete vaststellingen inzake (zijn tegenstrijdige verklaringen over) de beweerdelijk door hem ontvangen dreigberichten, laat verzoeker geheel ongemoeid. Verzoeker reikt voor het overige andermaal niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen van zijn bovendien eerder beperkte politieke engagement en activiteiten in België en op de sociale media. In zoverre hij in dit kader een aantal beweringen uit omtrent de aanwezigheid en arrestatie van medewerkers van het Iraanse regime op betogingen op 29 mei 2022, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker deze beweringen niet staaft. Hij beweert nochtans zelf dat hierover beelden raadpleegbaar zijn op YouTube. Evenmin toont verzoeker aan dat hij zelf op deze betoging aanwezig zou zijn geweest; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat hij op deze betoging enige rol van betekenis zou hebben gespeeld en daardoor in de negatieve aandacht zou zijn of dreigen te komen van de Iraanse autoriteiten. Wat betreft de twee foto's die nog worden neergelegd door middel van verzoekers aanvullende nota, dient verder te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid wanneer of in welke omstandigheden deze werden genomen. Verzoeker zelf geeft inzake deze foto's verder niet de minste toelichting. Ook uit deze foto's kan voorts hoogstens worden afgeleid dat verzoeker aanwezig was en werd gefotografeerd bij één of meer kleinschalige betogingen. Nergens blijkt hieruit dat zijn rol op deze betogingen deze van loutere deelnemer of aanwezige zou hebben overstegen; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij aldaar een prominente rol zou hebben gespeeld. Evenmin kan uit deze foto's worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen van zijn aanwezigheid; laat staan dat daaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij hem daarom negatief zouden willen bejegenen.

In dit kader kan bovendien worden herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zich oprecht zou inlaten met politieke oppositieactiviteiten, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn politieke activiteiten in België en/of op sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, gelet op het kennelijk onoprechte en opportunistische karakter van deze activiteiten, mag worden verwacht dat verzoeker deze activiteiten staakt en de betreffende inhoud van de sociale media verwijdt alvorens terug te keren naar zijn land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen en/of politieke activiteiten tegen het Iraanse regime zal ontplooiën, dat hij zich aldaar als christen en/of tegenstander van het Iraanse regime zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing

aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien deze door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw shenasnameh, uw melikaart, uw internationaal rijbewijs, Iraans rijbewijs en uw identiteitskaart uit Bosnië , staat immers niet ter discussie. Uw vergunning en bijhorende kaart voor de juwerliersvereniging toont uw werk aan, maar bevestigt uw relaas niet. Uw attest in verband met uw kerkgang in Kroatië toont aan dat u er ook naar de kerk ging, maar toont niet de oprechtheid hiervan aan. Dit geldt eveneens voor uw doopcertificaat uit Turkije. De documenten van de asielpcedure in Kroatië tonen aan dat u daar ook een gesprek had en een verzoek om internationale bescherming indiende, maar bevestigen evenmin uw relaas.

(...)

De opmerkingen die u maakte bij uw persoonlijk onderhoud werden meegenomen bij de beoordeling van uw beschermingsnood.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, in zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota gewag maakt van een bewijs van werk en erop wijst dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd, zulk bewijs van werk niet bij de aanvullende nota wordt gevoegd. Waar in het medisch dossier bij deze nota wel wordt opgemerkt dat verzoeker werkt in België, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekers werk en integratie in België geen elementen zijn op grond waarvan er kan worden overgegaan tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker. Deze elementen zijn *an sich* immers niet relevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die toelaten om louter op grond van dergelijke overwegingen een internationale beschermingsstatus te verlenen aan verzoeker en de Raad heeft te dezen niet de bevoegdheid om op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker.

4.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT